

Szabó Balázs: Emlékkönyvemből

Mikor emlékeim közt
néha, ha kutatgatok,
előbújnak azok a
falun töltött ,gondtalan, nyugodt vasárnapok.

Visszatartott könnyeim
feláztatnak legbelül;
régmúltamra gondolok,
midőn lelkem legmélyén keserves bánat ül.

A szőlőlugas alatt
lódarazsak döngenek;
imitt-amott napoznak
megfáradt, mindig éhes, fekete döglegyek.

Papa a kerti széken
elnyűtt „Zalát” lapozgat;
mama cirmos cicával
egy öreg padon..., elülnének tán naphosszat.

Tisztán iszom a csendet,
s a visszahozhatatlan
rátelepszik a vágyra;
olyan a szívem, akár egy felfűtött katlan.

Zokogva izzad a nyár,
és belesír a múltam,
egykor ki volt kövezve
az út, amin még gyermekfejjel elindultam.

Hova tűnt a nyugalom?
Ma merre jár a béke?
Tán' nem ment el örökre;
jó volna már megtalálni s elkapni végre!

(2024)